

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.702 van 29 juni 2017
in de zaak A. 221.583/VII-39.926.**

In zake : de BELGIAN GAMING ASSOCIATION
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rik Depla
kantoor houdend te 8310 Brugge - Sint-Kruis
Karel van Manderstraat 123
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Van Heuven en Leandra Decuyper
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Cogels Osylei 61
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Financiën

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 februari 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van artikel 1 van het koninklijk besluit van 20 december 2016 betreffende de bijdrage in de werkings-, personeels- en oprichtingskosten van de Kanospelcommissie verschuldigd door de houders van de vergunningen klasse A, A+, B, B+, C, E, F1, F1+, F2, G1 en G2 voor het burgerlijk jaar 2017.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben elk een nota ingediend.

‡CJGRJABFH-BDABFJV‡

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2017.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jessica Strobbe, die loco advocaat Rik Depla verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Leandra Decuyper, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en adviseur Ann Lauwens, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Artikel 19 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de weddenschappen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers bepaalt:

“§ 1. De oprichtings-, personeels- en werkingskosten van de commissie en haar secretariaat komen volledig ten laste van de houders van de vergunningen klasse A, A+, B, B+, C, E, F1, F1+, G1 en G2.

De bijdrage van de vergunninghouder klasse F2 is verschuldigd door de houder van de vergunning klasse F1 voor wiens rekening de weddenschappen worden aangenomen.

Voor de houders van een vergunning klasse C en F2 dient de bijdrage te worden betaald vóór de vergunning wordt toegekend. Het bedrag ervan komt overeen met dat van een bijdrage die de volledige duur van de vergunning dekt.

De jaarlijkse bijdrage aan de FOD Economie bedoeld in artikel 20, § 1, van de wet van 5 juli 1998 betreffende de collectieve schuldenregeling en de mogelijkheid van verkoop uit de hand van de in beslag genomen onroerende goederen evenals de bijdrageverhoging bedoeld in artikel 20bis, vierde lid, van dezelfde wet, zijn ten laste van de kansspelinrichtingen.

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de bijdrage van de houders van een vergunning klasse A, A+, B, B+, C, E, F1, F1+, G1 en G2 in de werkings-, personeels- en oprichtingskosten van de kansspelcommissie alsook de jaarlijkse bijdrage en, desgevallend, de bijdrageverhoging aan de FOD Economie verschuldigd door de kansspelinrichtingen.

De Koning legt aan de wetgevende kamers een ontwerp van wet voor dat gericht is op de bekrachtiging van het besluit uitgevaardigd ter uitvoering van het vorige lid.

§ 2. In het kader van de begroting van de Federale Overheidsdienst Justitie wordt een fonds van de kansspelcommissie ingesteld. Het fonds wordt gespijsd met de retributies bedoeld in § 1, die de houders van vergunningen van de klassen A, A+, B, B+, C, E, F1, F1+, G1 en G2 betalen als bijdrage in de oprichtings-, personeels- en werkingskosten van de commissie en van het secretariaat ervan”.

3.2. Op 20 december 2016 neemt de Koning na overleg in ministerraad een besluit betreffende de bijdrage in de werkings-, personeels- en oprichtingskosten van de Kansspelcommissie verschuldigd door de houders van de vergunningen klasse A, A+, B, B+, C, E, F1, F1+, F2, G1 en G2 voor het burgerlijk jaar 2017. De bepalingen van dit besluit luiden als volgt:

“Artikel 1.

§ 1. Voor het burgerlijk jaar 2017 bedraagt de retributie voor een vergunning klasse A 21.593 euro, voor een vergunning klasse A+ 21.593 euro, voor een vergunning klasse B 10.796 euro en voor een vergunning klasse B+ 10.796 euro.

Daarenboven bedraagt de retributie voor de houders van een vergunning klasse A, die automatische toestellen exploiteren, 698 euro per toestel met een minimum van 20.997 euro.

§ 2. Voor de houders van een vergunning klasse C die hun vergunning ontvangen in het burgerlijk jaar 2017, bedraagt de bijdrage 735 euro.

§ 3. De retributie voor een vergunning klasse E bedraagt 3.600 euro voor de houders die enkel diensten leveren inzake onderhoud, herstelling of uitrusting van kansspelen. Voor de houders van een vergunning klasse E die instaan voor het leveren van diensten van de informatiemaatschappij, bedraagt de retributie 12.322 euro. Voor de andere houders van een vergunning klasse E bedraagt de retributie 1.801 euro per aangevatte schijf van 50 toestellen.

§ 4. De retributie voor een vergunning klasse F1 bedraagt 12.322 euro, voor een vergunning klasse F1+ 12.322 euro en voor een vergunning F2 voor het

aannemen van weddenschappen binnen een kansspelinrichting klasse IV 3.696 euro. Voor de houders van een vergunning F2 die weddenschappen aannemen buiten een kansspelinrichting klasse IV bedraagt de retributie 1.698 euro.

De retributie voor automatische kansspelen zoals bedoeld in artikel 43/4, § 2, 3de lid, van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de weddenschappen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers, bedraagt 436 euro.

§ 5. Voor een vergunning klasse G1 bedraagt de retributie 21.593 euro en voor een vergunning klasse G2 120 euro.

Art. 2. De vergunninghouders klasse E delen het aantal toestellen dat zij verhuren, in leasing geven, leveren of ter beschikking stellen op 1 januari 2017 mee aan de Kansspelcommissie uiterlijk op 1 februari 2017.

De vergunninghouders klasse E delen het aantal kansspelen dat zij produceren, verkopen of invoeren gedurende het burgerlijk jaar 2017 mee aan de Kansspelcommissie uiterlijk op 1 februari 2017.

Art. 3. Dit besluit treedt in werking op 1 januari 2017.

Art. 4. De vice-eerste minister en minister bevoegd voor Economie, de vice-eerste minister en minister bevoegd voor Binnenlandse zaken, de minister bevoegd voor Justitie, de minister bevoegd voor Volksgezondheid, de minister bevoegd voor Financiën en de minister bevoegd voor de Begroting en voor de Nationale Loterij zijn, ieder wat hem betreft, belast met de uitvoering van dit besluit”.

Dit is het gedeeltelijk bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

Excepties

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering.

5. Er bestaat vooralsnog geen noodzaak om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over deze excepties dringt zich immers slechts op indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn, hetgeen, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

V. Onderzoek van de vordering

6. Krachtens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

Spoedeisendheid

7. Tot staving van de ingeroepen spoedeisendheid zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Het is duidelijk dat voorliggend dossier voor verzoekende partij te spoedeisend is om de behandeling ervan ten gronde in een beroep tot nietigverklaring af te wachten.

Immers, voormeld artikel 19 van de Kansspelwet bepaalt uitdrukkelijk:

‘De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de bijdrage van de houders van een vergunning klasse A, B, C en E in de werkings-, personeels- en oprichtingskosten van de kansspelcommissie [...] alsook de jaarlijkse bijdrage en, desgevallend, de bijdrageverhoging aan [...] de FOD Economie verschuldigd door de kansspelinrichtingen.

De Koning legt aan de wetgevende kamers een ontwerp van wet voor dat gericht is op de bekrachtiging van het besluit uitgevaardigd ter uitvoering van het vorige lid’.

Aldus eens de bekrachtigingswet in werking treedt, dreigt het beroep tot nietigverklaring vanwege verzoekende partij te vervallen bij gebrek aan voorwerp.

Dat door verzoekende partij anderzijds de bekrachtigingswet voor het bestreden Koninklijk Besluit dd. 20.12.2016 niet kan worden afgewacht te meer in artikel 19 van de Kansspelwet geen enkele tijdsbepaling is opgenomen.

Verzoekende partij loopt thans dan ook het risico dat de manifest onwettige bijdrages reeds worden geïnd, vooraleer de bekrachtigingswet in werking treedt.

Dat voor wat betreft de onwettigheid van deze bijdragen mag worden verwezen naar voormelde argumentatie.

Dat verzoekende partij dan ook onmiskenbaar schade lijdt.

Dat daarenboven deze schade dat enkel kan worden verhinderd door de schorsing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 20.12.2016.

Aangezien de vereiste spoedeisendheid wordt aangetoond op basis van pertinente feitelijke gegevens, alsook de aangevoerde middelen ernstig zijn, dient de bestreden beslissing te worden geschorst in afwachting van de behandeling van het beroep ten gronde”.

Beoordeling

8. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die in concreto aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, Parl.St. Senaat, 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

9. Het louter uitvoerbaar karakter van een (reglementair) besluit toont op zich de spoedeisendheid van een vordering niet aan. Voor zover de verzoekende partij zich daarbij beroept op het onwettig handelen van de overheid, betreft dit een argument dat betrekking heeft op de schorsingsvoorwaarde van de ernst van de middelen. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat de voorwaarde van de spoedeisende aard van de vordering een schorsingsvoorwaarde is die afzonderlijk moet worden onderzocht. De onwettigheden die tegen het bestreden besluit worden aangevoerd, zijn op zich geen reden om het bestaan van de spoedeisendheid te aanvaarden.

10. De verzoekende beroepsvereniging heeft overeenkomstig haar statuten “de ontwikkeling en de coördinatie van de beroepsbelangen van haar leden, evenals de behartiging van hun belangen alsmede de verbetering van het beheer van hun beroepsactiviteiten” tot doel. Zij kan zich evenwel niet steunen op de gevolgen van de individuele inning bij haar leden om de spoedeisendheid van haar vordering tot schorsing gericht tegen een reglementair besluit aan te tonen. Deze inning heeft daarenboven geen enkele impact op de financiële situatie van de verzoekende partij zelf. Voorts komt de inning van de bijdragen bij haar leden neer op een louter financieel verlies dat in beginsel herstelbaar is na een vernietigingsarrest. De verzoekende partij toont met geen enkel concreet gegeven aan dat dit financiële verlies, dat volledig voorspelbaar is na kennisname van de bepalingen van het bestreden koninklijk besluit, op korte termijn tot onomkeerbare schadelijke gevolgen zal leiden. Zulks is nog minder het geval nu de verzoekende partij bevestigt dat deze bijdragen niet zullen worden geïnd in afwachting van de bekrachtiging door de wetgever van het bestreden koninklijk besluit.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de nakende bekrachtiging bij wet en het daaruit voortvloeiende teloorgaan van het voorwerp van het bodemgeschil bij de Raad van State, volstaat het op te merken dat zij alsdan voor haar belangen kan opkomen bij het Grondwettelijk Hof overeenkomstig de artikelen 1 en 19 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof.

De vordering is niet spoedeisend.

11. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

VI. Kosten

12. De bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwierpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig juni tweeduizend zeventien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron